

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוו"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוו"ן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

4:40 | 4:24 | 4:33 | 4:19 **הדלקת נרות**

5:37 | 5:33 | 5:35 | 5:34 **מוצאי שבת**

6:14 | 6:11 | 6:12 | 6:12 **רבינו תם**

משכיל לדוד

ההזדמנות שלך להחליף ראש חֲדָשׁ

(א) קיים אברהם אבינו אף עירובי תבשילין שנאמר "ותורותי" אחת תורה שבכתב ואחת תורה שבעל פה. ואין ספק שגם את מצוות קידוש החודש הוא קיים. ומדוע לא ידע משה הליכותיה ומנהגיה של מצווה זו? וחשבתי לבאר בסייעתא דשמיא, שבדואי ידע גם ידע משה רבנו כיצד הוא סדר קידוש החודש, והכיר את מצוותה. אולם הוא לא ידע את סודה ולא ירד לעומק הבנתה, כי אמר משה שאומנם נכון שקידוש החודש הוא מצווה אשר היא נצרכת וראויה שהרי כל מועדי ישראל נקבעים על פי ראיית הלבנה, אך היא איננה אלא הכשר למצווה שעל ידה ידעו ישראל את הזמנים המדויקים, ואיננה מהווה מטרה בפני עצמה. ואם כן מדוע ראיית הלבנה נהפכה למצווה עד שמברכים עליה, וכה גדלה מעלתה של מצווה זו עד שנבחרה למצווה הראשונה שנצטוו עליה בני ישראל. בזה נתקשה משה כי לא הבין את עומק רזיה וסודותיה.

ועל כך ענה לו הקב"ה "החודש הזה לכם ראש חודשים". ראש חודש' הוא מלשון ראש מחודש ונקי מכל חטא ועוון ומכל חלאה רוחנית. כי כשם שהלבנה מתחדשת מידי חודש בחודשו, כך כל אדם יחדש את ראשו ואת הלך מחשבותיו וינקה אותם מכל טומאה שדבקה בהם, כי על כל אדם לפשפש במעשיו אחת לחודש, ולבדוק בדרכיו ואם מצא פגם כלשהו בהם תיכף ימיד יבער את הנגע מתוכו וכך יזכה לראש חֲדָשׁ ונקי לעבודת ה' יתברך.

המתבונן להבין את צורת הלבנה, יראה שבתחילת החודש מכוסה היא מן העין ואיננה ניכרת כלל, ולמחרת היא צצה מבין החרקים במעט, ושוב למחרת גדלה היא עוד במעט וכך הלאה - היא עולה מיום ליום עד שנשלמת צורתה והיא ניצבת ונראית ברום הרקיע במילואה. והקב"ה ציוונו על קידוש החודש כדי שממנה ילמד כל אדם ואדם גם כללים בעבודתו הרוחנית; בתחילה עליו לעבוד את ה' יתברך במעט, ולמחרת עליו להוסיף עוד מעט בעלייתו הרוחנית, וכך מידי יום ביומו יוסיף ויעלה מחיל אל חיל במעלות הקדושה והטרה עד הגיעו לשלמות הראויה והנדרשת.

וזהו סוד טעמה ועומק הבנתה של מצוות קידוש החודש, הקב"ה מבקש מן האדם שלכל הפחות פעם אחת בחודש ירים את עיניו כלפי מעלה, אלי מרום ויסתכל בלבנה ויתבונן בחידושה. ומכך ישאב לקח עצום ומוסר השכל שכשם שהיא עולה וגדלה מיום ליום עד שהיא מגיעה לשלמותה כך גם האדם צריך לעלות בתורה ולהוסיף ביראת שמים עד שיגיע לשלמות נפשו. וכל הצועד בדרך הנכונה הזו ובשעת קידוש החודש הוא מתבונן בלבנה ולומד ממנה - מובטח לו שראשו יהא מחודש ומוחו ייעשה זך ונקי מכל חלאה רוחנית. כי כשם שהלבנה מתחדשת, כך הוא ישתדל לחדש שוב את עבודת ה' בקרבו ולבוא לפני ה' יתברך עם גוף נקי וזך ללא כל סרך של טומאה, ומעתה יש לו ראש חֲדָשׁ לעבודת ה' יתברך.

"ולמען תספר באזני בנך וכן בנך את אשר התעללת במצרים ואת אותתי אשר שמתים במ וידעתם כי אני ה'" (שמות י' ב)

משמעות הכתוב היא ציווי על האבות שיקומו ויספרו לבניהם בדורות הבאים את תהילות ה' וגבורותיו, כדי להשריש בלב הבנים אמונה בה' אשר הוא בעל הכוחות כולם ומסובב כל הסיבות. וזו הייתה עיקר המטרה בעשרת המכות שבאו על ארץ מצרים, לא רק בכדי להעניש את פרעה ואת עמו על סירובם לשלח את ישראל, אלא כדי להכין את עם ישראל לקבלת התורה ולקבלת עול מלכות שמים עליהם, ולהכשיר את ליבם שיהיו ראויים להיות לו לעם סגולה.

על ידי עשרת המכות ראו בני ישראל בחוש את כוחו וגבורתו של ה' א-להי ישראל שהוא השליט היחיד על כל הנבראים המצויים בתבל, וכי הוא המושל והמנהיג בעולמו ואין מי יאמר לו מה תעשה ומה תפעל כי הכל מעשה ידיו. וכשיכירו בני ישראל את ה' יתברך וידעו אותו ואת עוצמתו, אז יהא ליבם נכון עימו לקבל את תורתו בלב שלם ובנפש חפצה והם יתראו בשמחה לקיים את כל מצוותיו.

ועל פי זה יובן מדוע ה' יתברך הכביד את לב פרעה בכל פעם, כדי להרבות בניסים ובנפלאות. והרי די היה בכך שייתן לו מכה אחת במשך זמן ממושך עד שילאה ולא יוכל לסבול את אותה המכה, וכך בעל כורחו יאלץ לשלח את בני ישראל?

אלא לפי האמור לעיל יוסבר שיעקר המטרה בעשרת המכות היה כדי לקרב את ישראל לאביהם שבשמים ולחזק את ליבם באמונה תמימה בה' יתברך, שעל ידי שיראו ישראל את האותות והמופתים שנעשו בארץ מצרים הם ידעו את ה' יתברך ויכירו אותו וירצו לדבק בו, ואז יהיו חפצים ברצון להיות לו לעם קדוש ולקבל את מרותו עליהם ולקיים את דברי תורתו.

ובכדי להשיג את המטרה הנעלה הזו, הוצרך הקב"ה להרבות במכות מצרים על מנת להגדיל את עוצמת הניסים לעיני בני ישראל, כי ככל שיתרבו האותות והמופתים כך יתגדל שמו של ה' יתברך בעיניהם והם יראו מלפניו ואהבת ה' תבער בקרבם, ובחפץ לב יסכימו לקבל את תורתו ולקיים מצוותיו כל הימים.

גם המצווה הראשונה שניתנה לבני ישראל במצרים, מצוות קידוש החודש, באה גם היא להכשיר את לבבם לאהבת ה' יתברך ולקיום מצוותיו. ואומרת התורה (שמות יב, ב) "החדש הזה לכם ראש חדשים" ואמרו חז"ל (מנחות כט, א) תנא דבי רבי ישמעאל חידוש ראש חודש היה קשה לו למשה, עד שהראה לו הקב"ה באצבע שנאמר "החודש הזה לכם", עד כאן.

ודבר זה תמוה מאוד. מדוע נתקשה משה רבנו ע"ה בהלכות קידוש החודש, והרי לא הייתה זו מצווה חדשה שלא קיימה מעולם, עוד קודם למשה רבנו כבר קיימו אבות העולם מצווה זו, שהרי הם קיימו את כל התורה כולה, וכמו שמעיד הקב"ה על אברהם אבינו ע"ה ואומר (בראשית כו, ה) "עקב אשר שמע אברהם בקלי וישמר משמרתי מצוותי חקותי ותורתתי", ואמר רבא (יומא כח,

הילולא דצדיקא

ו - רבי יוס טוב ליפמן מח"ס 'עונג יום טוב'

ז - רבי דוד מלעלוב

ח - רבי יוסף גיעאן אב"ד בנגזי

ט - רבי יעקב קטינא מח"ס 'רחמי האב'

י - רבי שלום מזרחי הרש"ש הקדוש

יא - רבי חיים טולידאנו

יב - רבי רפאל פינטו זיע"א

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: mld@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

דף גמרא או חתיכת חלה?

"וכל בכור אדם בבניך תפדה" (שמות יג, יב)

מקובל אצל אנשי ירושלים מקדמת דנא, שכתוב בספרים שהאוכל מסעודת פדיון הבן, נחשב לו כאילו התענה פ"ד תעניות.

ומכאן מקור המנהג בקרב קהילות מסוימות לחטוף כזית מהחלה הגדולה שהכהן פורס עליה בשעת עריכת פדיון הבן. וכל כך נשתרש הדבר, עד שאנשים היו דוחפים אחד את השני, כדי לזכות בכמה פירורים מהחלה הגדולה.

בעל ה"שדי חמד" (כלל נ"ד) מספר על כך ש"בשנת תרנ"ט בהיותי בעיה"ק ירושלים, הזמינו אותי על פדיון הבן ולא הלכתי. ואמרו לי שיש בספרים דסעודת פדיון הבן, עולה במקום פ"ד תעניות, ואני לא הייתי יודע דבר זה" והוא מסיים: "ונראה שאין מקור לדבר הזה, רק שיחה נאה בפי הבריות".

במאמר המוסגר נציין כאן שכבר מעיד על כך הצדיק רבי יהושע מאמן זצ"ל ('עמק יהושע' ג, יו"ד ח) שראה בספר 'דברי שמואל' לגאון הרב שמואל עמאר זצ"ל מרבני מרוקו שהעיד לו החכם הרב דוד אדרעי שד"ר מעיר הקודש צפת תובב"א, ששמע מהרב המקובל הרב שמואל העליר זצ"ל, שקיבל מרבו המקובל הרב אברהם ביר זצ"ל שקיבל מרבו ורבו מרבו, עד הרב הגדול והקדוש האר"י החי זיע"א, שהנמצא בבית הפדיון בשעת הפדיון כאילו התענה פ"ד תעניות, ובפרט בימי השובב"ים יש תיקון גדול לכל הנמצא בבית.

הרב מאמאן מסיים את הערתו וקובע "ופשוט וברור שאם הרב שדי חמד זצ"ל היה שומע שמועה טובה כזו, היה מברך הטוב והמטיב..."

בחלוף זמן, כשיצאו לאור כרכי ה'שדי חמד' ואנשי ירושלים מצאו כתוב מפי אותו גאון שהיה בקי בכל ספרי ראשונים אחרונים וכל רז לא אניס ליה, כי "אין מקור לדבר הזה", נתמלאו תמיהה: היתכן שמנהג כה ידוע בירושלים מדור לדור באין עוררין, יאמר על זה, כי אין לזה שום מקור, וזה רק שיחה נאה מפי הבריות.

באותו זמן נערך אצל אחד תלמידי החכמים בירושלים טקס פדיון הבן, שבו השתתף גם רבה של ירושלים הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל, ודבריו של בעל השדי חמד עוררו ויכוח בין המשתתפים.

עד שקם אחד המתווכחים והכריז: הנה אתנו רבי חיים זוננפלד, הידוע בבקיאותו המופלגת בכל חדרי התורה ובספרי הראשונים והאחרונים, הבה נשאל את פיהו.

נתן רבי חיים חיוך של קורת רוח בשואלים, ואמר: אכן אין שום מקור בספרים למאמר זה שהסעודה בפדיון הבן נחשבת לפ"ד תעניות. אבל, יש לכך רמז בתורה...

היכן? תמהו הכל.

בפסוק שבפרשת קדש לי כל בכור: וכל בכור "אדם בניך תפדה" - ראשי תיבות: "א'ם ד'בר מ'ה ב'פדיון ב'ן נ'נהנית - י'חשב כ'אילו ת'ענית פ'ד ת'ענית".

והוסיף הצדיק עוד נופך משלו:

יש עוד מעשה הנחשב לעושהו, כאילו התענה פ"ד תעניות, והוא

"דף" גמרא. ומי שלומד דף גמרא

נחשב לו כאילו התענה פ"ד

תעניות; כי "דף" בגי' פ"ד.

אלא שעל מעשה זה אין

הרבה קופצים...

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "הדבר אשר דבר" (ירמיה מ"ו)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על עונשו של פרעה

וחורבנה של ארץ מצרים, כפי המסופר בפרשה

על שלשת המכות האחרונות וחורבנה של

מצרים.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

משבח אחד בפני חברו

המשבח אדם בפני חברו, במקום שעל ידי זה יוכל להעלות בלב חברו תרעומות עליו, ועל ידי זה יוכל להסב לו רעה, בכלל אבק רכילות הוא.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

זוה נשאר מהתאונת דרכים?

**"וירא פרעה כי חדל המטר והברד והקלת ויסף לחטא
ויכבד לבו הוא ועבדיו"** (שמות ט, לד)

לצערנו הרב ישנם כיום אנשים ההולכים בדרך פרעה הרשע, וחובה מוטלת עליהם לתקן את דרכם וליישרם תיכף ומיד.

פעמים רבות בשעה שפוקדת את האדם צרה כלשהי והוא משווע לישועת ה', אז הוא מתקרב מעט אל ה' יתברך ומבטיח להיטיב ולשוב בתשובה. אולם ברגע שהקב"ה ריחם עליו והלכה הצרה ורווח לו שוב חוזר הוא לסורו, ושוב עוזב את דרך התורה והמצוות. האם אין אדם זה דומה לפרעה הרשע, האם אין הוא צועד בדרכו הקלוקלת שבתחילה צעק "ה' הצדיק" וכשהלכה לה הצרה שוב הקשה הוא את רוחו, והכביד את ליבו?!

הכרתי אדם שעבר תאונת דרכים קשה מאוד. כל איבריו התרסקו והוא היה נתון בסכנת חיים ובחסידי שמים ניצל ממות. כשהלכתי לבקר אותו בבית חולים אמר לי בהתרגשות; את הנס הזה שנעשה לי לעולם לא אשכח עכשיו אני יודע שיש בורא לעולם. עניתי לו; בעוד שבוע ניפגש...

הוא לא הבין את כוונתי, ובאמת לאחר שבועיים פגשתי אותו שוב, ואז שאלתי אותו; האם גם כעת אתה יודע שיש בורא לעולם? האם עשית איזשהו צעד קדימה ברוחניות לכבודו, כדי להודות לו על הנס? האם התקרבת אליו במעט?!

תיכף השפיל הלה את עיניו, נאלם דום ולא ידע מה להשיב.

אמרתי לו, אילו רצית באמת ובתמים להכיר את בורא העולם ולהתקרב אליו לא היה לך להתמהמה, אסור היה לך לומר למחר אשנה את דרכי ואחזור בתשובה. אלא תיכף ומיד כשראית את חסדיו של הקב"ה עימך ואת הנס שעשה לך היה עליך לנצל את רגשי ההתעוררות שבאו בקרבך ולהתקרב אל ה' יתברך ואל תורתו. אולם אתה לא הזדרזת לתקן את דרכיך ואז פגה והלכה לה ההתרגשות שאחזה בך, וכך בעצם הפסדת בכך את הכל.

וגם התנהגות זו דומה לשל פרעה, ברגע שהוא רואה את הנס שנעשה לו הוא צועק מן השפה ולחוץ "ה' הצדיק", אבל בתוך ליבו לא חל בו כל שינוי לטובה, לכן לאחר זמן מה שוב חוזר הוא לסורו ואומר "מי ה' אשר אשמע בקולו". וכשראו בני ישראל את דרכו המתעתעת של פרעה הרשע ואת המכות שבאו עליו, הבינו עד כמה גרוע ללכת בדרך הזו שאחריה מי ישורנה, וכי כדאי להם להתקרב אל ה' יתברך באמת ובתמים ולא לפסוח על שתי הסעיפים.

פניני הפרשה

שבחיו מי ימנה

"ולמען תספר באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים" (שמות י, ב)

בספר 'זכרון שלוניקי' מובא מעשה בחכם בעיר סלוניקי, שבילל הסדר כשאמר בהלל את הקטע: "לפיכך אנו חייבים להודות, להלל, לשבח... השמיט את אחת ההודאות בכוונה, כי לדעתו הדבר מיותר, ואריכות דברים היא...

באותו הלילה חלם חכם רבי שבתי גבריאל יהושע זצ"ל, מכבדי הקהילה היהודית, חלום:

"פלוגי עשה כך וכך, ויחלה בגרונו בעונוני שישה חודשים".

בבוקר חג הפסח פגש אותו החכם, והנה האיש ניחר ומשמיע בקול צרוד ומקרקר: "חג שמח".

השיב לו חכם רבי שבתי: "ידעתי, זה קרה לך על שאמש דילגת על אחד משבחי ה' ודקדקו עליך, רק עוד שישה חודשים תתרפא".

נימוסין והליכות גם בחושך

"ויהי חשך אפלה בכל ארץ מצרים שלשת ימים" (שמות י, כב)

לפירושו של רש"י "שחפשו ישראל וראו את כליהם, וכשיצאו והיו שואלין מהן, והיו אומרים אין בידינו כלום, אומר לו אני ראיתי בביתך ובמקום פלוני הוא". תמה בספר 'פניני דעת' וכי זה מן הנימוס לחפש בכלי חברו כשהלה אינו יכול למנוע?!

ועוד יש לשאול; כיצד זה לא התביישו מהמצריים לספר להם שכבר חיטטו וחיפשו בבתיהם, שאין זה דרך ארץ לבני אברהם יצחק ויעקב לעשות כן?

אכן, הביאור לכך הוא שהרי מכיון שלא יכלו המצריים לעמוד וללכת במשך ג' ימים, וא"כ מוכרחים היו להשתמש בבני ישראל שהם יבואו לבתיהם ויתנו להם מאכל ומשתה משך כל שלושת הימים והיו זקוקים להיכנס אל כל מחבואיהם, ולכן היו יכולים לומר להם: אנחנו ראינו החפץ בביתכם ובמקום פלוני הוא כמו שפירש רש"י.

ההפסד כולו של פרעה

"ויסר מעלי רק את המות הזה" (שמות י, יז)

בניגוד לשאר המכות, דווקא את מכת הארבה, הכתיר פרעה בתואר 'מוות. והדבר אומר דרשני!

במפרשים מצאנו מספר טעמים לכך; או שהיו בני אדם מתים במכת הארבה. או שלאחר שתי מכות אלו, לא נשתיירה מחיה לבני אדם במצרים, לכן נאמר בו 'המות' ואם כפי שמביא בעל הטורים שעם הארבה באו נחשים והיו ממיתים בהם. ועוד תירץ רבי נתן איינפלד:

כאשר הגיעו נחילי הארבה, המצרים שמחו ואמרו: 'לאחר כל הנזקים והמכות שעברנו, עתה יהיה לנו אוכל טעים ובשפע'.

בשפע לפי שהחוק במצרים היה שעל כל יבול, מפרשים חומש לפרעה. שמחו המצרים על הארבה, כי מהארבה לא היו צריכים להפריש חומש לפרעה.

ולכן אמר פרעה 'הסר את המות', כי זו המכה שהוא הפסיד עליה...

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

זכור לטוב

וכי מה בין מי שקורא ושונה למי שאין קורא ושונה, אלא משלו משל למה הדבר דומה? למלך בשר ודם שהיו לו בנים הרבה והיה אוהבן אהבה גמורה, ושיגרן למקרא ולמשנה וללמוד דרך ארץ, והיה מצפה להם ואומר אימתי יבואו לביתי ואראם. וכיון שהוא רואה שאין בניו באים, בא הוא והולך אצלם ועמד עליהם ומצא אותן כשהן קורין ושונין ועוסקין בדרך ארץ, מיד הוא מושיב אותם בין ברכיו והיה מגפפן ומנשקן ומחבקן והביא אותן לעירו. קצת מהן הוא לוקח על כתפיו ומהן על זרועותיו ומהן לפניו ומהן לאחוריו.

וכך עשה הקב"ה, שנאמר (ישעיה מ) "כרועה עדרו ירעה בזרועו יקבץ טלאים ובחיקו ישא עלות ינהל". ואם תאמר הואיל והשפיל את עצמו כמו רועה, שמא קטן הוא, והלא ראה מה כתוב בתריה מיד (שם) "מי מדד בשעלו מים ושמים בזרת תכן וכל בשלש עפר הארץ ושקל בפלס הרים וגבעות במאזנים מי תכן את רוח ה' ואיש עצתו יודיענו", הא לא יעשה הקב"ה כך אלא לפי שרחמיו מרובין בעולם.

ומנין שהקב"ה היה מוצאן שהיו קורין ושונין ועוסקין בד"א, שנאמר (הושע י"א) "אחרי ה' ילכו כאריה ישאג כי הוא ישאג ויחרדו בנים מים", ואין ים אלא דברי תורה שנאמר (קהלת א) "כל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא", ואומר (הושע י"א) "יחרדו כצפור ממצרים וכיונה מארץ אשור והושבתים על בתיהם נאם ה'.

מביא אותם ומושיבן אצל הצדיקים ויהיו נהנים מן השמש שיזרח לצדיקים לימות בן דוד ולעולם הבא, שנאמר (שם י"ט) "ביום ההוא יהיה ישראל שלישיה למצרים ולאשור ברכה בקרב הארץ".

ואיני יודע מקרא זה מהו, כשהוא אומר אחר כך בסמוך "אשר ברכו ה' צבאות לאמר ברוך עמי מצרים ומעשה ידי אשור ונחלתי ישראל", כך הוא אומר הפסוק, ברוך עמי מצרים - אלו בני ישראל שיצאו ממצרים, ומעשה ידי אשור - אלו בני ישראל שגלו לאשור, ונחלתי ישראל - אלו עמי הארץ שהקריאו והשנו את בניהן תורה - בניהן מצילין את אביהן מאותה בושה וחרפה ומאותה כלימה ומדינה של גיהנם, שנאמר (שם כ"ט) "לכן כה אמר ה' אל בית יעקב אשר פדה את אברהם לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו" וגו', לא עתה יבוש יעקב מאביו יצחק ולא עתה פניו יחורו מאביו אברהם.

פושעיהן של ישראל מהו סופן, אלא לפי שבאותה שעה כשהן עוברין עבירות הן רוצים בחרבנו של עולם וכאלו הן דוחקין את רגלי השכינה כביכול, כענין שנאמר (ישעיה ז) "מלא כל הארץ כבודו", לכן כשם שהם רוצים בחרבנו של עולם כך הקב"ה מגלה אותם מבתיהם ומארץ מגוריהם ואין מחזירין אותם לארצם ומוציאין אותם למקום החורבן, שנאמר (יחזקאל כ) "וברותי מכם המורדים והפושעים בי" וגו'.

וכן יהיה השמש נחת רוח ותענוג גדול לצדיקים לימות בן דוד ולעולם הבא. אבל רשעי עמי הארץ יהיו נדונין בה בשמש ויהיו בטלים בה, שנאמר (מלאכי ג) "ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע בין עובד א-להים לאשר לא עבדו כי הנה היום בא בווער כתנור והיו כל זדים וכל עשה רשעה קש ולהט אותם היום הבא אמר ה' צבאות אשר לא יעזוב להם שרש וענף. וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה וגו' ועסותם רשעים כי יהיו אפר תחת כפות רגליכם" וגו'.

אבל רשעי עכו"ם נידונין תמיד לדורי דורות, שנאמר (ישעיה ס"ו) "ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים כי תולעתם לא תמות ואשם לא תכבה והיו דראון לכל בשר". אבל חסידי עמי הארץ, אף על פי שלא קראו ולא שנו הואיל והקריאו והשנו את בניהם ואין בהם עובדי ע"ז ואין בהם חמס וגזל ואין בהם גילוי עריות ושפיכות דמים והיו מהנין תלמידי חכמים מנכסיהן, הקב"ה

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

הרב שמואל מרציאנו הלך פעם לבקר בביתם של הצדיקים רבי מאיר פינטו ורבי רפאל פינטו זיע"א בעיר קזבלנקה, כדי לקבל את ברכתם. בבית ראה אשה אחת שהגיעה אף היא לבית האחים הצדיקים כדי לקבל את ברכתם. לפתע, כך סיפר ר' שמואל: סובבה האשה את ראשה לעבר ר' שמואל מרציאנו, ואמרה לו: יהי רצון, כשם שזכותו של הצדיק רבי חיים פינטו זצ"ל עמדה לי היום ונעשה לי נס גדול בזכותו, כמו כן יעשה הקדוש ברוך הוא עמך ניסים. כשביקש ממנה ר' שמואל שתספר לו את דבר הנס, סיפרה לו האשה דברים כהווייתן:

לפרנסתי, אני עוסקת בייצור משקאות חריפים, כמו עראק ומאחיה, ומוכרת אותם ליהודים. על אף שעבודה זו היא נגד החוק, שכן לפי החוק הממשלתי היה אסור ליהודים לעשות משקאות חריפים ללא רישיון ממשלתי. (ואולם, יש לציין, שעסק זה היה מקור פרנסתם של מאות יהודים לפני עשרות שנים במרוקו, והממשלה היתה מעלימה עין, בידועה כי זהו מקור הפרנסה של היהודים).

ויהי היום, אחד מהאנשים שענינו היו צרות בפרנסתי הלך והלשין עלי בפני השלטונות. והנה לפתע פתאום, ללא כל הודעה מוקדמת, פשטה המשטרה על ביתי, והחלה לערוך חיפוש בבית. כמובן שנבהלתי מאוד ולא היה לה להיכן לברוח, כיון שכל הבית היה מוקף בשוטרים. מיד זעקתי בתפילה לזכותו של רבי חיים פינטו, ובקשתי מהצדיק שיעזור לאשה אלמנה שמקור פרנסתה הוא מכירת מאחיה ועראק. לאחר מכן הרגשתי מיד הקלה גדולה בלב, ובשמחה לא מובנת התחלתי 'לעזור' לשוטרים לחפש בביתי את המשקאות החריפים. השוטרים התפלאו מאד על כך שאני עוזרת להם לפתוח חדרים וחביות של משקאות מלאות מאחיה ועראק. אני בעצמי התפלאתי מדוע אני מסייעת לשוטרים לחפש בכל חדרי הבית, אך כך היתה המציאות באותה שעה.

השוטרים נכנסים ויוצאים ועוברים מחדר לחדר, פותחים חבית אחת ואינם רואים כל משקה חריף. כשסיימו לסרוק ולחפש בכל פינות הבית, הם סיפרו לי שאחד האנשים הלשין עליה כי היא מוכרת משקאות חריפים ללא אישור ממשלתי. הם אף התנצלו בפני על ההטרדה והבלגאן שגרמו לי בזמן החיפושים ועזבו את הבית כלעומת שבאו.